

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 21

гр. Варна, 09.01.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Д. Томова

като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно частно търговско дело № 20233001000003 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по **частна жалба** на „ГРЕЙН БГ“ ЕООД, чрез синдика на това несъстоятелно дружество, **срещу разпореждане № 260230/09.09.2022 г.** постановено по ТД 79/2019г по описа на ОС - Добрич, с което е била върната нередовна частна жалба вх.№ 261416/13.07.22г. подадена от ищец срещу прекратително определение по същото дело.

По предварителните въпроси: Частната жалба е депозирана от името на ищец в срока по чл. 275 ГПК, отговаря на изисквания на чл. 260 и чл. 261 ГПК и е била надлежно администрирана.

Насрещната страна ответник „Денимар Ауто“ ЕООД не е упражнила право на отговор.

По допустимостта на обжалването: Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване съдебен акт (чл. 279 вр. чл. 274 ал.1 т.2 ГПК), при наличие на правен интерес от обжалването на неизгодно за жалбоподателя преграждане на защита пред горестояща инстанция. Правото на жалба е упражнено с електронно изявление от законен представител. Таксата за обжалване е внесена. Производството е допустимо.

За да се произнесе по жалбата съдът съобрази:

Производството по делото е било образувано по конститутивен иск по реда на чл. 517 ал.4 ГПК, предявен от овластен вискател срещу дружество, неизплатило дружествен дял на едноличен собственик – длъжник на ищеца. Делото е било прекратено след отмяна на приключеното съдебно дирене и недоволният ищец е подал частна жалба като електронен документ, постъпил в поща на съда, подписан с валиден квалифициран електронен подпис на синдика В. Г., представляващ обявено в несъстоятелност в хода на делото предприятие на ищеца – вискател.

С разпореждане № 260191 от 15.07.2022 г. съдът е уведомил

жалбоподателя, че в едноседмичен срок от връчване на разпореждането следва да внесе както сума от 15 лв. като такса за обжалване на определението за прекратяване, така и да представи доказателство за допълнително внесени още 4 лв. за възпроизвеждане на хартиен носител на електронния документ(жалба от 3 стр.), с оглед връчването му на другата страна. В срока, съобщен с връчване на съобщение на синдика на 17.08.22г., е било представено само доказателство за насочване на сумата от 15лв към сметката на апелативния съд. С обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е приел, че не е изпълнено указанието за предварително заплащане и на такса за комплектоване на книгата и е върнал като нередовна частната жалба.

Жалбоподателят излага оплакванията си за неправилно тълкуване на процесуалното правило на чл. 102з ал. 3 от ГПК. Счита, че съдът е следвало да укаже не само задължение за внасяне на допълнителна такса за направа на копия от електронния документ, но и да предостави възможност за допълнително представяне на такива преписи от самата страна. Оспорва и размера на таксата, определена от съда, като сочи като приложимо правилото на чл. 23 т.3 от Тарифата за държавните такси, отнасящо се до изготвяне на фотокопия. Моли съда да отмени неправилното определение и като зачете допълнително представен от жалбоподателя с настоящата жалба препис от върната частна жалба да върне делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

Насрещната страна(ответник по делото, прекратено след размяна на книжа) не изразява становище по частната жалба.

Въззивният съд намира, че обжалваното определение следва да бъде отменено по следните съображения:

Израз на най-общия принцип на служебно начало в гражданския процес е задължението на съда по чл. 275 ал.2, вр. чл. 262 ал.1 ГПК при администриране на подадена от страната жалба да посочва в какво се състои нередовността на процесуалното действие и да дава ясни и точни указания за поправянето ѝ, както и предупреждение за последиците при неизпълнение.

След като в процеса вече е бил въввлечен като насрещна страна и ответник, упражнил право на защита по същество, участието му като насрещна страна и в производството за контрол върху прекратяването на делото несъмнено следва да се осигури от съда и това налага размяна на книжа и по частна жалба, подадена от ищеца. Затова в конкретния случай преписът представлява необходимо приложение и съдът е длъжен да го изиска от подателя. Ползването на електронната форма на процесуалните изявления на страните обаче, налага съобразяване на специфика, доколкото липсата на материален носител налага възпроизвеждане на документа на хартия, само ако електронната кореспонденция с насрещната страна не е вече установена по делото. В конкретния случай ответникът не лице, на което законът налага електронна комуникация (чл. 50 ал. 5, чл. 52 ал.2 ГПК), не е ползвал електронна форма при упражняване на правата си, нито е упълномощил адвокат (чл. 38 и 38а и чл. 51 ал.1 ГПК), за да може да бъде ползван електронен път и за връчване на частната жалба без възпроизвеждане на документа. Затова принципно преценката на съда за нужда от преписи за

насрещната страна се споделя от въззивния съд.

Доколкото при изявленията, подавани в електронна форма преписите се заместват от служебно възпроизвеждани копия(чл. 102з ал.2 ГПК), а таксата за това допълнително действие следва да се внася предварително, задължението за размера и начина на внасянето ѝ също следва да се обяви на страната в рамките на администрирането на книгата. Въззивният съд намира, че техническото действие по изготвянето на отпечатък от електронен запис и заверката му от служителя на съда е аналогично на деловодно действие по възпроизвеждане на който и да е друг електронен документ и съответно електронизирането на постъпващи на хартия изявления, формиращи преписката по електронното дело (чл. 360ж ал. 3 ЗСВ). Технически тази дейност е сходна по вид с фотокопиране на документи във вида, в който са постъпили, а не с издаване на преписи, чиято заверка за вярност изисква сравняване на автентичен текст на заверено върху възпроизведено на хартия и оригинално съставено само на електронен носител съдържание. Затова в случая по чл. 102з ал.3 ГПК дължимата такса следва да се определи по реда на чл. 23, т. 3 (а не по т.2) от Тарифата за държавните такси на брой страници. Това разбиране съответства най-пълно на целите на законодателя, заложили с въвеждането на електронното правосъдие – бързина, достъпност, облекчен ред за страните (в т. ч. и чрез намаляване по размер на дължимите от тях такси). В случая на частния жалбоподател е бил указан размер на такса от 4 лв, надвишаваща значително дължимата от 0.30лв. при това без да е посочен и начина за нейното внасяне.

Освен, че размерът е бил неточно указан, въззивният съд намира, че страната не е получила от администриращия съд съдействие за упражняване на правата си в пълнота. Доколкото електронните документи са равнозначни на възпроизведените на хартия текстове, не може да бъде ограничавано и правото на страната да прецени разходите си и сама да снабди съда със съответните документи, вместо да прави допълнителни банкови разходи за безкасово авансиране на таксата за копия. В случая следва да се отчете не само, че жалбоподателят е несъстоятелен търговец, чийто средства са под особен надзор и се разходват само в интерес на масата на несъстоятелността, но и обстоятелството, че самият подписан от синдика електронен документ е съставен като изображение на саморъчно подписан текст и може да бъде размножен на хартия като идентичен образ от самия автор. Именно такова изображение жалбоподателят е приложил с молба вх.№ 261904/24.10.22г(постъпила с пощенска пратка), като понастоящем необходимия хартиен препис е наличен към преписката по върнатата жалба.

Въззивният съд намира, че липсата на алтернативно указание е осуетило своевременното представяне на нужните преписи и съответно това изпълнение следва да бъде зачетено като нов факт пред настоящата инстанция, който изключва преценката на електронната жалба като нередовно сезиране. Няма основание за връщането ѝ на подателя. Обжалваното разпореждане следва да се отмени.

На основание чл. 278, ал. 2 от ГПК делото следва да се върне за продължаване на съдопроизводствените действия на първоинстанционния съд по размяна на книгата по редовната частна жалба.

По тези съображения, съставът на Варненския апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане № 260230/09.09.2022 г. по ТД 79/2010г по описа на ОС - Добрич.

Връща делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия по администриране на частна жалба вх.№ 261416/13.07.22г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____